

Tre tal av Vladimir Putin

En broschyr utgiven av Svensk-ryska vänskapsföreningen 2016. Skickas kostnadsfritt till medlemmar. Medlemskap kostar 200 kr (100 pr. pensionär/arbetslös/studerande) på bankgiro bankgiro 5106-5357. Se även <http://www.svensk-ryska.se>. Broschyren går också att beställa separat för 75 kr inkl.porto. Sätt in beloppet på samma bankgiro och skriv avsändaradress eller maila på sv.rysk@gmail.com.

Innehåll

Förord	4
Tal på säkerhetskonferens i München den 10 februari 2007	5
Tal till federala församlingens båda kamrar i samband med förslaget att uppta Republiken Krim i Ryska federationen den 18 mars 2014	19
Anförande i FN:s generalförsamling vid organisationens 70-årsfirande den 28 september 2015	37
Putin i årtal	48

Förord

”Svensk-ryska vänskapsföreningen har till syfte att genom folkbildande och kulturell verksamhet och övriga aktiviteter verka för goda relationer på alla nivåer mellan Sverige och Ryska federationen liksom för att stärka vänskapen mellan de svenska och ryska grannfolken. Detta tjänar samtidigt syftet att stärka freden som rått mellan våra länder i över 200 år och värna fortsatt fredliga relationer.”
(Stadgarnas paragraf 1:2)

Ett led i detta arbete är att försöka motverka myter och falska anklagelser som sprids mot Ryssland och ryska företrädare. I synnerhet har desinformationen om Rysslands president Putin, särskilt efter beslutet att bevilja Krimns återförening med Ryssland, varit omfattande. Han tillskrivs ibland uttalanden och formuleringar som inte stämmer med vad han faktiskt sagt.

Vi har därför valt att översätta tre av Putins viktigaste tal. Originalen finns på ryska och engelska på presidentadministrationens hemsida <http://www.kremlin.ru>. För översättningarna svarar Stefan Lindgren.

Stockholm augusti 2016

Barbro Kjelkerud, ordf.

Tal på säkerhetskonferens i München den 10 februari 2007

Stort tack till den ärade fru förbundskanslern, herr Teltschik, mina damer och herrar!

Jag är mycket tacksam för inbjudan till en så representativ konferens, som samlat politiker, militärer, affärsmän och experter från mer än 40 länder.

Konferensens format tillåter mig att undvika ”överdriven artighet” och behovet av att tala i avrundade, behagliga, men tomma diplomatiska klichéer. Konferensen format tillåter mig att säga vad jag verkligen anser om internationella säkerhetsproblem. Och om mina resonemang tycks våra kollegor otillbörligt polemiska, tillspetsade eller oriktiga, ber jag er att inte bli arg på mig – det är bara en konferens. Och jag hoppas att herr Teltschik inte slår på ”rödljuset” efter två eller tre minuter av mitt anförande.

Alltså. Den internationella säkerhetsproblematiken är mycket vidare än frågorna om militär och politisk stabilitet. Den omfattar även stabiliteten i den globala ekonomin, övervinnandet av fattigdomen, ekonomisk säkerhet och utvecklingen av dialogen mellan olika civilisationer.

Säkerhetens övergripande, odelbara karaktär uttrycks i dess grundprincip: ”Vars och ens säkerhet är allas säkerhet”. Som Franklin D. Roosevelt sade några dagar efter andra världskrigets utbrott: ”När freden har brutits på ett ställe, oavsett var, är alla länders fred överallt i fara”.

Dessa ord är ännu idag relevanta. För övrigt vittnar även temat för vår konferens, ”Globala kriser – globalt ansvar”, om detta.

För bara två decennier sedan var världen ideologiskt och ekonomiskt splittrad och två supermaktens enorma strategiska potentialer svarade för dess säkerhet.

Den globala konfrontationen förpassade ytterst svåra ekonomiska och sociala frågor till den internationella politikens och dagordningens periferi. Och precis som alla krig efterlämnade det ”kalla kriget” bildligt talat sina ”blindgångare”. Jag tänker på ideologiska stereotyper, dubbelmoral och blocktänkandets andra schabloner.

Den unipolära värld som föreslagits efter det ”kalla kriget” har inte heller förverkligats.

I mänsklighetens historia har det naturligtvis funnits perioder av unipolärt tillstånd och strävanden efter världsherravälde. Vad allt har det inte förekommit i mänsklighetens historia!

Men vad är en unipolär värld? Hur man än har förskönat denna term innebär den så småningom i praktiken en enda sak: ett maktcentrum, ett kraftcentrum, ett centrum för beslutsfattandet.

Det är en värld där en styr, där en är suverän. Och det är till syvende och sist skadligt inte bara för alla dem som befinner sig inom detta system, utan också för den suveräna makten själv, eftersom det bryter ned den inifrån.

Och det har naturligtvis inget att göra med demokrati. Som vi vet råder det demokrati när majoriteten styr med hänsyn också till minoritetens intressen och åsikter.

På tal om det är demokrati något man ständigt undervisar Ryssland om. Men de som undervisar oss är av någon anledning inte särskilt villiga att lära sig själva.

Jag tror att i dagens värld är den unipolära modellen inte bara oacc-eptabel utan också omöjlig. Och inte bara av det skälet att ingen i dagens värld besitter tillräckliga militära, politiska och ekonomiska

resurser för ett unipolärt ledarskap. Utan framför allt för att själva modellen är dysfunktionell och inte kan utgöra en moralisk grund för den moderna civilisationen.

Samtidigt är allt som sker i världen idag, och diskussionen om detta har bara börjat, följer av försök att införa just detta begrepp i världens affärer, föreställningen om en unipolär värld.

Och vad har resultatet blivit?

Ensidiga och ofta illegitima åtgärder har inte löst ett enda problem. Dessutom har de ständigt genererat nya mänskliga tragedier och spänningar. Döm själva: krigen och de lokala och regionala konflikterna har inte minskat. Herr Teltschik påminde mycket försiktigt om detta. Och det dör inte färre människor i dessa konflikter än tidigare, utan rentav fler. Betydligt fler, betydligt fler!

Idag bevittnar vi en nästan helt ohämmad hypetroferad användning av våld i internationella frågor, ett militärt våld som störtar världen i en avgrund av oupphörliga konflikter. Följden är att krafterna inte räcker till att slutligt lösa någon av dem. Det blir också omöjligt att lösa dem politiskt.

Vi ser att folkrättens grundläggande principer allt oftare åsidosätts. Dessutom har en stats, framför allt naturligtvis Förenta staternas, normer och i stort sett hela rättssystem överskridit sina nationella gränser på nästan alla områden, såväl inom ekonomi, politik som på det humanitära området, och påtvingas andra stater. Och vem tycker om det? Vem tycker om det?

I internationella frågor märker vi allt oftare en önskan att lösa en viss fråga med utgångspunkt från vad som så att säga är politiskt ändamålsenligt, grundat på gällande politisk konjunktur.

Och det är naturligtvis ytterst farligt. Det leder till att ingen längre kan känna sig trygg. Jag vill betona det – ingen känner sig trygg!

Eftersom ingen kan gömma sig bakom folkrätten som bakom en stenmur. En sådan politik blir naturligtvis en katalysator för kapprustning.

Våldsfaktorns dominans får oundvikligen en rad länder att försöka skaffa sig massförstörelsevapen. Dessutom har det dykt upp principiellt nya hot som terrorismen. Den var visserligen känd tidigare, men håller nu på att anta global karaktär.

Jag är övertygad om att vi har nått det avgörande ögonblick då vi på allvar måste begrunda den globala säkerhetsarkitekturen.

Och här är det nödvändigt att ta till utgångspunkt sökandet efter en rimlig balans mellan alla subjekt i det internationella samfundet. Särskilt nu, när det ”internationella landskapet” på grund av den dynamiska utvecklingen av ett antal länder och regioner förändras så påtagligt och så snabbt.

Fru förbundskanslern har redan påmint om detta. Således är den totala bruttonationalprodukten i Indien och Kina mätt i köpkraftsparitet redan större än i Förenta staterna. Och för BRIC gruppen – Brasilien, Ryssland, Indien och Kina – överträffar BNP beräknad på samma sätt EU:s totala BNP. Enligt experter kommer detta gap inom överskådlig framtid bara att öka.

Det råder ingen tvekan om att den ekonomiska potentialen hos de nya globala tillväxtcentrumen oundvikligen kommer att omvandlas till politiskt inflytande och stärka multipolariteten.

I det sammanhanget kommer den multilaterala diplomatins roll att bli allt viktigare. Det finns inga alternativ till öppenhet, transparens och förutsägbarhet i politiken och våldsanvändning bör vara en verkligt exceptionell åtgärd – liksom användningen av dödsstraffet i vissa länders rättssystem.

Idag ser vi tvärtom en situation där länder som till och med förbju-

dit dödsstraff för mördare och andra brottslingar, farliga brottslingar, ändå har lätt att besluta sig för att delta i militära operationer som knappast kan kallas legitima. Men i dessa konflikter dödas människor – hundratals och tusentals oskyldiga människor!

Samtidigt inställer sig frågan: ska vi passivt och hjälplöst vara åskådare till olika interna konflikter i enskilda länder, till auktoritära regimer och tyranner och till spridning av massförstörelsevapen? Det var i grunden den frågan som vår värderade kollega Lieberman ställde till förbundskanslern. Har jag förstått er fråga rätt (vänder sig till USA-senatorn Joseph Lieberman)? Det är naturligtvis en allvarlig fråga! Kan vi stå och titta på när det händer? Även jag ska försöka besvara er fråga. Naturligtvis bör vi inte bara likgiltigt se på. Naturligtvis inte.

Men har vi redskapen att motverka dessa hot? Naturligtvis har vi det. Det räcker med att påminna om den senaste historien. Har det inte när allt kommer omkring skett en fredlig övergång till demokrati i vårt land? Det skedde en fredlig omvandling av sovjetregimen – en fredlig omvandling! Av en sådan regim! Med en sådan mängd vapen, inklusive kärnvapen! Varför måste man då numera vid varje lägligt tillfälle bomba och skjuta? Har vi verkligen i avsaknad av hot om ömsesidig förstörelse inte tillräckligt med politisk kultur eller respekt för demokratiska värderingar och för folkrätten?

Jag är övertygad om att den enda mekanismen för beslut om användningen av militärt våld som en sista utväg måste vara FN-stadgan. Och i det sammanhanget förstod jag inte vad vår kollega, Italiens försvarsminister, nyligen sade, eller också uttryckte han sig oklart. Jag uppfattade det åtminstone som att han sa att våldsanvändning kan anses legitim endast om beslut fattats i Nato, EU eller i FN. Om han verkligen anser det ser vi olika på saken. Eller också hörde

jag fel. Beslut om våldsanvändning kan endast räknas som legitima om de fattats i enlighet med FN:s grundvalar och inom dess ramverk. Man får inte ersätta FN med vare sig Nato eller EU. Och när FN verkligen kommer att förena det internationella samfundets krafter, när FN verkligen kan reagera på händelser i enskilda länder, när vi befriats från åsidosättande av folkrätten, då kan situationen ändras. Annars kommer vi bara att hamna i en återvändsgränd och upprepa allvarliga misstag. Samtidigt måste man naturligtvis komma dithän att folkrätten får universell karaktär, både till sin innebörd och i reglernas tillämpning.

Man får heller inte glömma att ett demokratiskt tillvägagångssätt i politiken förutsätter diskussion och minutiöst utarbetande av besluten.

Mina damer och herrar! Den potentiella faran för destabilisering av de internationella relationerna är förknippad med den uppenbara stagnationen på nedrustningsområdet.

Ryssland förordar förnyad dialog i denna viktiga fråga.

Det är viktigt att bevara stabila grundvalar för det internationella rättsliga nedrustningsarbetet och samtidigt se till att kärnvapennedrustningen fortsätter.

Vi har kommit överens med Förenta staterna om att minska våra strategiska kärnvapenmissiler till 1700–2200 kärnstridspetsar senast den 31 december 2012. Ryssland har för avsikt att strikt fullgöra sina skyldigheter. Vi hoppas att våra partner kommer att agera lika transparent och inte skjuta upp elimineringen av några hundra överflödiga kärnladdningar för alla eventualiteter, till en ”svart dag”. Och om USA:s nye försvarsminister här förklarade att USA inte kommer att gömma dessa överflödiga vapen vare sig i lager, ”under kudden” eller ”under täcket”, föreslår jag att vi alla besvarar det med stående

ovationer. Det skulle vara ett mycket viktigt uttalande.

Ryssland följer strikt icke-spridningsavtalet och den multilaterala kontrollen av missilteknologi och avser att göra det även i fortsättningen. De principer som anges i dessa dokument är av universell karaktär.

I detta sammanhang vill jag påminna om att Sovjetunionen och USA på 1980-talet undertecknade ett avtal om avskaffande av en hel klass av medel- och kortdistansmissiler, men det dokumentet gavs ingen universell karaktär.

Redan idag har ett antal länder sådana missiler: Demokratiska folkrepubliken Korea, Republiken Korea, Indien, Iran, Pakistan och Israel. Många andra länder i världen utvecklar dessa system och planerar att utvidga sina vapenarsenaler med dem. Men bara USA och Ryssland har förpliktat sig att inte skapa sådana vapensystem.

Det är klart att vi under sådana förhållanden måste tänka på att trygga vår egen säkerhet.

Men vi kan samtidigt inte tillåta uppkomsten av nya, destabiliserande högteknologiska vapen. Jag talar förstås om de åtgärder som vidtagits för att förhindra nya områden för konfrontation, särskilt i yttre rymden. "Star Wars" är som vi vet inte en fantasi utan verklighet. Redan i mitten av 1980-talet uppfångade våra amerikanska partner i praktiken en av sina egna satelliter.

Militariseringen av rymden skulle enligt Rysslands uppfattning kunna provocera fram oförutsägbara konsekvenser för det internationella samfundet, inget mindre än början på en nukleär era. Och vi har upprepade gånger tagit initiativ som syftar till att förhindra vapen i rymden.

Idag vill jag informera er om att vi har utarbetat ett förslag till fördrag om att förhindra spridningen av vapen i yttre rymden. Inom en

snar framtid kommer det att skickas till våra partner som ett officiellt förslag. Låt oss arbeta tillsammans med detta.

Vi kan inte heller undgå att oroas av planerna på att utplacera delar av ett missilförsvarssystem i Europa. Vem behöver en ny omgång i kapprustningen, som i så fall blir oundviklig? Jag betvivlar starkt att européerna själva gör det.

I realiteten finns det inga missilvapen som hotar Europa, med en räckvidd på 500 till 800 mil, i något enda av de så kallade problem-länderna. Det kan heller inte förväntas inom en överskådlig framtid. Och en hypotetisk uppskjutning av exempelvis en nordkoreansk raket till amerikanskt territorium via Västeuropa strider uppenbarligen mot ballistikens lagar. Som vi säger i Ryssland vore det som att använda ”högra handen för att nå vänster öra”.

Och när jag befinner mig i Tyskland kan jag inte undgå att nämna det kritiska tillståndet för avtalet om konventionella rustningar i Europa (CFE).

Det CFE-avtal som hade förhandlats fram undertecknades 1999. Det tog hänsyn till en ny geopolitisk verklighet – Warszawapaktens upplösning. Sedan dess har det gått sju år och endast fyra stater har ratificerat detta dokument, däribland Ryssland.

Natoländerna har öppet förklarat att de inte kommer att ratificera fördraget, inklusive dess bestämmelser om begränsningar på flankerna (om utplacering av en viss mängd väpnade styrkor på flankerna), så länge Ryssland inte drar tillbaka sina militärbaser från Georgien och Moldavien. Våra trupper kommer att dras tillbaka från Georgien och det dessutom skyndsamt. Dessa problem har vi löst tillsammans med våra georgiska kollegor och det är känt för alla. I Moldavien återstår en styrka på femtonhundra soldater som fyller fredsbevarande funktioner och skyddar kvarvarande ammunitionslager från

sovjettiden. Och vi diskuterar ständigt denna fråga med herr Javier Solana (Nato:s generalsekreterare), han vet vår ståndpunkt. Vi kommer att fortsätta att arbeta i denna riktning.

Men vad är det som sker samtidigt? I Bulgarien och Rumänien inrättas så kallade lätta amerikanska framskjutna baser med fem tusen man i varje. Det visar sig att Nato har placerat sina framskjutna styrkor nära våra gränser, medan vi, som strängt uppfyller avtalet, inte reagerar på dessa åtgärder.

Jag finner det uppenbart att Nato:s utvidgning inte har något att göra med moderniseringen av själva alliansen eller med att garantera säkerheten i Europa. Tvärtom – det är en allvarlig provocerande faktor som sänker det ömsesidiga förtroendet. Och vi måste i rättvisans namn ha rätt att få veta mot vem denna utvidgning är riktad? Och hur gick det med de försäkringar våra västerländska partner gav efter upplösningen av Warszawapakten? Var finns nu dessa försäkringar? Dem nämner man inte ens längre. Men jag tillåter mig att påminna publiken om vad som sades. Jag skulle vilja citera ett tal Nato:s generalsekreterare, herr Wörner, i Bryssel den 17 maj 1990. Han sade då: ”Själva det faktum att vi är beredda att inte utplacera Nato-trupp utanför Tysklands territorium ger Sovjetunionen fasta säkerhetsgarantier”. Var finns dessa garantier?

Stenar och betongblock från Berlinmuren har sedan länge spritts som souvenirer. Men vi får inte glömma att murens fall blev möjligt tack vare det historiska val som bland annat vårt folk – det ryska folket – gjorde till förmån för demokrati och frihet, öppenhet och ett uppriktigt samarbete mellan alla medlemmar i den stora europeiska familjen.

Nu försöker man pådyvla oss nya skiljelinjer och murar, som visserligen är virtuella, men ändå skär igenom och delar vår gemensam-

ma kontinent. Ska det verkligen krävas ytterligare många år, årtionden och generationer av politiker för att ”avveckla” och ”demontera” dessa nya murar?

Mina damer och herrar! Vi stöder också entydigt ett stärkande av icke-spridningssystemet. Existerande folkrätt tillåter länder att bygga upp en teknologi för upparbetning av kärnbränsle i fredliga syften. Och många länder vill av goda skäl skapa sin egen kärnkraft som en grund för sitt energiberoende. Men vi förstår också att denna teknik snabbt kan ställas om till produktion av vapenmaterial.

Detta har framkallat allvarliga internationella spänningar. Ett slående exempel är situationen med Irans kärnenergiprogram. Om det internationella samfundet inte utarbetar rimliga lösningar på denna intressekonflikt, kommer världen i framtiden att skakas av liknande destabiliserande kriser eftersom det som vi alla vet finns fler tröskelländer än Iran. Vi kommer ständigt att stöta på risker för spridning av massförstörelsevapen.

I fjol tog Ryssland initiativ till bildandet av ett multinationellt uran-anrikningscentrum. Vi är öppna för att sådana centrum kan etableras, inte bara i Ryssland utan också i andra länder där det finns en legitim grund för fredlig kärnenergi. Stater som vill utveckla kärnenergi kan garanteras bränsleleveranser genom direkt deltagande i sådana centrum, som naturligtvis skulle stå under strikt kontroll av IAEA.

De senaste initiativen från USA:s president George W. Bush står i samklang med det ryska förslaget. Jag tror att Ryssland och USA är objektivt och i lika grad intresserade av att stärka systemet för icke-spridning av massförstörelsevapen och deras bärare. Just våra länder, som är ledande vad gäller nukleär och missilpotential, bör också vara ledande i utvecklingen av nya, strängare åtgärder på icke-

spridningsområdet. Ryssland är redo för ett sådant arbete och vi har konsultationer med våra amerikanska vänner.

På det hela taget bör det handla om att skapa ett system av politiska hävstänger och ekonomiska stimulanser som gör staterna intresserade av att inte skapa egen kapacitet för kärnbränslecykeln men samtidigt ger dem möjlighet att stärka sin energipotential genom att utveckla kärnkraften.

I detta sammanhang ska jag uppehålla mig vid det internationella energisamarbetet. Fru förbundskanslern var också kort inne på detta tema. Inom energisektorn avser Ryssland att skapa enhetliga marknadsprinciper för alla och transparenta villkor. Det är uppenbart att energipriserna måste bestämmas av marknaden och inte bli föremål för politisk spekulering, ekonomiska påtryckningar eller utpressning.

Vi är öppna för samarbete. Utländska företag deltar i alla våra större energiprojekt. Enligt olika uppskattningar är det närmare 26 procent av oljeutvinningen i Ryssland – var snäll och begrunda den siffran – nära 26 procent av oljeutvinningen som bedrivs med utländskt kapital i Ryssland. Försök att ge mig ett exempel på en lika omfattande rysk andel i någon västlig ekonomisk nyckelbransch. Det finns inga sådana exempel!

Låt mig även påminna er om förhållandet mellan de investeringar som kommer till Ryssland och de som går från Ryssland till andra länder i världen. De förhåller sig ungefär som 15 till 1. Där har ni ett tydligt exempel på den ryska ekonomins öppenhet och stabilitet.

Ekonomisk säkerhet är ett område där alla har att följa enhetliga principer. Vi är redo för ärlig konkurrens, vilket den ryska ekonomin har allt större möjligheter till. Det är en dynamik som experter och våra utländska partner värdesätter objektivt. Följaktligen har OECD nyligen höjt Rysslands rating från fjärde riskgruppen till den tredje.

Och jag skulle vilja ta tillfället i akt här i dag i München att tacka våra tyska kolleger för deras hjälp med att åstadkomma detta.

Som ni vet har processen för Rysslands anslutning till Världshandelsorganisationen (WTO) gått in i sitt slutskede. Jag noterar att vi under långa, svåra samtal upprepade gånger fått höra tal om yttrandefrihet, frihandel och om lika möjligheter, men av någon anledning bara i förhållande till vår egen, den ryska marknaden.

En annan viktig fråga som direkt påverkar den globala säkerheten är kampen mot fattigdom, som många talar om. Vad är det som verkligen händer på det området? Å ena sidan tilldelas de fattigaste länderna finansiella resurser, och ibland ganska stora ekonomiska resurser, i biståndsprogram. Men ärligt talat, och det vet också många av er, tillägnar sig ofta företag från givarländerna delvis detta bistånd. Å andra sidan fortsätter de utvecklade länderna att subventionera sitt jordbruk och begränsa ansra länders tillgång till högteknologi.

Låt oss kalla en spade för en spade: med ena handen ger man ”humanitärt bistånd” och med den andra inte bara konserverar man underutveckling, utan utnyttjar den också till egen vinning. De ökande sociala spänningarna i krisdrabbade områden leder oundvikligen till växande radikalism och extremism och ger näring till terrorism och lokala konflikter. Och om allt detta dessutom försiggår i exempelvis Mellanöstern i en miljö där många uppfattar den omgivande världen som orättvis, då uppstår en risk för global destabilisering.

Självklart bör världens ledande länder se detta hot. Och följaktligen bygga ett mer demokratiskt, rättvist system för de ekonomiska relationerna i världen, ett system som ger alla en chans och en möjlighet till utveckling.

I ett tal vid en säkerhetskonferens kan vi, mina damer och herrar, inte bortse från Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa

och dess verksamhet. Som bekant har den skapats för att undersöka alla, jag betonar detta, alla aspekter av säkerheten: de militärpolitiska, ekonomiska och humanitära och dessutom hur dessa aspekter samverkar.

Vad ser vi idag i praktiken? Vi ser att denna balans uppenbarligen har rubbats. Man försöker omvandla OSSE till ett vulgärt redskap för att främja ett lands eller en grupp länders utrikespolitiska intressen mot andra länder. Och för denna uppgift har man även ”skräddarsytt” OSSE:s byråkratiska apparat som helt saknar koppling till grundnationerna, liksom man har ”skräddarsytt” beslutsfattandet och användningen av så kallade ”icke-statliga organisationer”. Formellt är de oberoende, men finansieras för ett visst syfte och står därmed under finansiärernas kontroll.

Enligt OSSE:s grunddokument har organisationen på det humanitära området utformats för att på medlemsstaternas begäran bistå dem i enlighet med internationella normer för mänskliga rättigheter. Detta är en viktig uppgift. Vi stöder det arbetet. Men det betyder inte inblandning i andra länders inre angelägenheter och ännu mindre att påtvinga dessa andra stater ett visst sätt att leva och utvecklas.

Det är uppenbart att en sådan inblandning inte främjar framväxten av verkligt demokratiska stater. Tvärtom gör det dem beroende och som en följd därav politiskt och ekonomiskt instabila.

Vi förväntar oss att OSSE ska vägledas av sina omedelbara uppgifter och bygga sina relationer med självständiga stater på en grundval av respekt, förtroende och öppenhet.

Mina damer och herrar! Avslutningsvis vill jag påpeka följande. Vi och jag personligen får mycket ofta höra uppmaningar från våra partner, däribland de europeiska, att Ryssland måste spela en mer aktiv roll i världspolitiken.

Låt mig i det sammanhanget göra en liten anmärkning. Det är knappast nödvändigt att trycka på eller stimulera oss i den riktningen. Ryssland är ett land med mer än tusenårig historia och har praktiskt taget alltid åtnjutit förmånen att kunna bedriva en självständig utrikespolitik.

Vi kommer inte heller idag att ändra på denna tradition. Men vi ser tydligt hur världen har förändrats och bedömer realistiskt vår egen förmåga och potential. Och naturligtvis vill vi också ha att göra med ansvarsfulla och oberoende partner för att i samverkan med dem bygga av en rättvis och demokratisk världsordning, som garanterar säkerhet och välstånd inte för ett fåtal, utan för alla.

Tack för uppmärksamheten.

Tal till federala församlingens båda kamrar i samband med förslaget att uppta Republiken Krim i Ryska federationen den 18 mars 2014

Godmiddag, ärade medlemmar av federationsrådet och statsduman!
Ärade företrädare för Republiken Krim och Sevastopol – de finns här ibland oss, ryska medborgare och invånare på Krim och i Sevastopol!

Kära vänner, idag har vi samlats av en anledning som är av avgörande betydelse, historisk betydelse för oss alla. Den 16 mars hölls en folkomröstning på Krim och den hölls i full överensstämmelse med demokratiska procedurer och folkrättsliga normer.

I omröstningen deltog mer än 82 procent av väljarna. Över 96 procent röstade för återförening med Ryssland. Det är extremt övertygande siffror.

För att förstå varför invånarna gjorde ett sådant val räcker det med att känna till Krims historia, att veta vad Ryssland har betytt och betyder för Krim och Krim för Ryssland.

På Krim är allt bokstavligt talat genomsyrat av vår gemensamma historia och stolthet. Där finns det gamla Hersonissos, där furst Vladimir den helige döptes. Hans andliga bedrift – omvändelsen till ortodoxin – lade den kulturella, normativa och civilisatoriska grund som förenar folken i Ryssland, Ukraina och Vitryssland. På Krim finns gravarna efter de ryska soldater tack vare vars mod Krim 1783

införlivades med det ryska imperiet. Krim, det är Sevastopol, staden som är en legend, ett storslaget öde, en fästning och födelseplatsen för den ryska svartahavsflottan. Krim är Balaklava och Kertj, Malachovs gravkummel och berget Sapun. Var och en av dessa platser är heliga för oss, är symboler för rysk militär ära och enastående tapperhet.

Krim är en unik blandning av olika folks kulturer och traditioner. Och i detta är republiken lik det stora Ryssland, där under århundradens lopp inte någon enda etnicitet har upplösts. Ryssar och ukrainare, krimtatarer och företrädare för andra folk levde och arbetade sida vid sida på Krims jord och bevarade sin identitet, sina traditioner, språk och religioner.

Av halvön Krims befolkning på 2,2 miljoner idag är för övrigt nästan en och en halv miljon ryssar, 350 000 ukrainare, vilka till största delen betraktar ryska sitt modersmål och ungefär 290 000 till 300 000 krimtatarer, av vilka många, som framgår av folkomröstningen, orienterar sig mot Ryssland.

Ja, det fanns en tid när krimtatarerna, liksom vissa andra folk i Sovjetunionen, utsattes för en grym orättvisa. Låt mig bara säga att repressionen då var något som drabbade många miljoner människor av olika nationaliteter och framför allt naturligtvis det ryska folket. Krimtatarerna har återvänt till sitt land. Jag anser att vi måste fatta alla politiska beslut och stifta de lagar som behövs för att slutföra rehabiliteringen av det krimtatariska folket och fullt ut återställa dess rättigheter och goda namn.

Vi respekterar människor av alla nationaliteter som bor på Krim. Det är deras gemensamma hem, deras lilla hemland, och det skulle vara korrekt om Krim fick tre jämställda statliga språk: ryska, ukrainska och krimtatariska, något jag vet krimborna stöder.

Ärade kollegor! Innerst inne har människorna på Krim alltid uppfattat sig och uppfattar sig som en oskiljaktig del av Ryssland. Denna övertygelse, grundad på sanning och rättvisa, har varit orubblig och gått i arv från generation till generation och såväl tidens tand, omständigheterna och de dramatiska förändringar vårt land genomgick under hela 1900-talet har varit maktlösa inför den.

Efter revolutionen lät bolsjevikerna av olika skäl – låt Gud döma dem! – tillföra den ukrainska republiken betydande territorier i söder som historiskt tillhört Ryssland och som idag utgör sydöstra Ukraina. Detta gjordes utan hänsyn till befolkningens nationella sammansättning. 1954 följde beslutet att överföra även Krimregionen till Ukraina, inklusive Sevastopol, fast staden då var direkt underställd unionen. Initiativet kom personligen från ledaren för Sovjetunionens kommunistiska parti, Chrusjtjov. Vad som drev honom – en strävan att vinna stöd från den ukrainska nomenklaturen eller att släta över sin skuld för att ha organiserat massrepressalier i Ukraina på 1930-talet – är något historikerna får utreda.

För oss är det något annat som är viktigt: detta beslut antogs i uppenbar strid mot även den tidens konstitutionella normer. Frågan avgjordes informellt i en vänkrets bakom kulisserna. Naturligtvis frågade man i en totalitär stat varken invånarna på Krim eller i Sevastopol om något. Man ställde dem helt enkelt inför fullbordat faktum. Redan då fanns det förstås människor som frågade sig varför plötsligt Krim blev en del av Ukraina. Men på det hela taget – vi måste vara uppriktiga med detta så att vi alla förstår det – betraktades detta beslut som en formalitet, eftersom territoriet överfördes inom ett stort lands gränser. Då var det helt enkelt omöjligt att föreställa sig att Ryssland och Ukraina skulle kunna delas och bli skilda stater. Men just det skulle ske.

Vad som då tycktes osannolikt blev tyvärr verklighet. Sovjetunionen kollapsade. Händelserna utvecklades så snabbt att få människor förstod hela dramatiken i det som ägde rum och dess konsekvenser. Många människor i Ryssland och Ukraina, och även andra republiker, hoppades att Oberoende staters samvälde när det bildades skulle bli en ny form av gemensam stat. Man lovade dem ju en gemensam valuta, en gemensam ekonomisk sfär och gemensamma väpnade styrkor, men allt detta förblev bara löften och det stora landet upphörde att finnas till. Och när Krim plötsligt visade sig ingå i ett annat land, kände man i Ryssland att landet inte bara hade blivit bestulet utan plundrat.

Samtidigt måste vi också öppet erkänna att det var Ryssland självt som startade suveräniteternas parad, underlättade Sovjetunionens sammanbrott och glömde Krim liksom svartahavsflottans huvudbas Sevastopol. Miljontals ryssar gick till sängs i ett land och vaknade upp utomlands, blev plötsligt nationella minoriteter i de forna sovjetrepublikerna så att det ryska folket blev ett av världens mest splittrade folk, om inte det mest splittrade.

Idag, många år senare, har jag fått höra hur krimbor säger att de 1991 skiftade ägare som en säck potatis. Det är svårt att inte hålla med. Vad gjorde väl den ryska staten, det vill säga Ryssland? Med sänkt huvud svalde landet denna förorätt. Vårt land var då i ett så dåligt skick att det helt enkelt inte kunde försvara sina intressen. Men människorna kunde inte förlika sig med den skriande historiska orättvisan. Alla dessa år har medborgare och många offentliga personer gång på gång tagit upp frågan och sagt att Krim är urgammalt ryskt territorium och Sevastopol en rysk stad. Ja, allt detta förstod vi och kände med själ och hjärta, men det var nödvändigt att utgå från den verklighet som uppstått och bygga goda grannförbindelser med

det oberoende Ukraina på en ny grund. Och förhållandet till Ukraina och till det ukrainska broderfolket var och är fortfarande utan minsta överdrift den viktigaste och avgörande faktorn.

Idag kan vi tala öppet om vad som hände i början av 00-talet och jag vill dela med mig information om de samtal som då hölls. Ukrainas dåvarande president Kujtjma bad mig att påskynda arbetet med gränsdragningen mellan Ryssland och Ukraina. Denna process hade då knappt börjat. Ryssland erkände på sätt och vis Krim som en del av Ukraina, men inga förhandlingar om gränsdragningen kom till stånd. Då jag förstod komplexiteten i detta arbete beordrade jag genast de ryska myndigheterna att intensifiera arbetet med gränsdragningen, som gick ut på att fastställa gränsen så att den blev begriplig för alla: genom att acceptera gränsdragningen erkände vi de facto och de jure Krim som ukrainskt territorium, vilket slutgiltigt avgjorde frågan.

Vi gick Ukraina till mötes inte bara vad gäller Krim utan också i ett så komplicerat ämne som avgränsningen av Azovska sjön och Kertj-sundet. Vilken utgångspunkt hade vi då? Vi utgick från att de goda relationerna med Ukraina var det viktigaste för oss och att de inte fick äventyras av ett dödläge i territoriella tvister. Men därvidlag räknade vi naturligtvis med att Ukraina skulle vara vår goda granne, att ryssar och ryskspråkiga medborgare i Ukraina, särskilt i dess sydöstra delar och på Krim, skulle leva i en vänskaplig, demokratisk och civiliserad stat, och att deras legitima intressen skulle tillgodoses i enlighet med internationell rätt.

Emellertid började situationen utvecklas på ett annat sätt. Gång på gång gjordes försök att beröva ryssarna deras historiska minne, och ibland även deras modersmål, i syfte att tvångsassimilera dem. Och ryssarna drabbades naturligtvis liksom andra medborgare i Ukraina av det permanenta politiska och statliga kristillstånd som skakat

Ukraina i mer än 20 år.

Jag förstår varför folket i Ukraina önskade förändringar. Under åren av ”oberoende” har de fått nog av makthavarna, som helt enkelt blivit dem motbjudande. Man har bytt presidenter, premiärministrar och parlamentsledamöter, men de har inte ändrat attityden till sitt land och folk. De har ”mjölkat” Ukraina, kämpat sinsemellan om makt, tillgångar och finansiella flöden. Samtidigt har makthavarna varit föga intresserade av hur vanliga människor lever, bland annat varför miljontals medborgare i Ukraina inte ser någon framtid för sig hemma utan tvingas åka utomlands för att arbeta som daglönare i andra länder. De hamnar inte i något Silicon Valley, utan efterfrågas just som daglönare. Bara i Ryssland arbetade nästan tre miljoner ukrainska medborgare i fjol. Enligt vissa beräkningar uppgick deras inkomster i Ryssland 2013 till mer än 20 miljarder dollar vilket är ungefär 12 procent av Ukrainas BNP.

Jag förstår mycket väl, vill jag upprepa, dem som gick ut med fredliga paroller på Majdan och protesterade mot korrruption, ineffektiv statsförvaltning och fattigdom. Det är för att kunna byta ut makthavare människor inte gillar som vi har rätten till fredliga protester och demokratiska valförfaranden. Men de som låg bakom de senaste händelserna i Ukraina följde andra mål: de förberedde en ny statskupp mot regeringen, ett planerat maktövertagande, och de skydde inga medel. De tillgrep såväl terror, mord som pogromer. De huvudsakliga verkställarna av kuppen var nationalister, nynazister, russofober och antisemiter. Just dessa krafter bestämmer än idag i många avseenden livet i Ukraina.

Som första åtgärd lade de nya så kallade myndigheterna fram ett skandalöst lagförslag om översyn av språkpolitiken, som direkt kränkte de nationella minoriteternas rättigheter. Visserligen tillrät-

tavisade de utländska sponsorerna av dagens ”politiker”, de nya ”myndigheternas” rådgivare, omedelbart initiativtagarna bakom detta utspel. De är ju kloka människor, det måste man medge, och förstår vart det skulle leda att anställa etnisk rensning av den ukrainska staten. Lagförslaget sköts på framtiden, men hålls uppenbarligen i reserv. Själva dess existens är något som nu förtigs och man tycks räkna med att det snart ska vara bortglömt. Men det blev mycket tydligt för alla vad de ville göra i framtiden, dessa ukrainska arvtagare till Bandera, Hitlers hantlangare under andra världskriget.

Det står också klart att det fortfarande inte finns någon legitim regeringsmakt i Ukraina, ingen att tala med. Många statliga organ har usurperats av självutnämnda, som inte kontrollerar någonting i landet utan själva – det vill jag understryka – ofta står under radikalerens kontroll. Redan för att kunna besöka en del ministerier i dagens regering krävs det tillstånd av kämparna från Majdan. Det är inte ett skämt, utan realia i dagens ukrainska liv.

De som motsatte sig kuppen började man genast hota med represalier och bestraffningsoperationer. Först på tur stod naturligtvis Krim, det rysktalande Krim. I det läget vände sig invånarna på Krim och i Sevastopol till Ryssland med en vädjan att skydda deras rätt till själva livet, att förhindra en upprepning av det som hade hänt, och fortfarande händer, i Kiev, Donetsk, Charkov och en del andra städer i Ukraina.

Naturligtvis kunde vi inte lämna denna vädjan obesvarad och utlämna Krim och dess folk åt olyckan; det skulle helt enkelt ha varit ett förräderi.

Först och främst var det nödvändigt att bidra till att skapa förutsättningar för krimbornas fredliga och fria viljeyttring, så att de första gången i historien skulle kunna avgöra sitt öde. Men vad hör

vi idag från våra kollegor i Västeuropa och Nordamerika? Man säger att vi bryter mot folkrättens normer. För det första är det bra att de nu åtminstone kommer ihåg att det finns en folkrätt och det tackar vi för – bättre sent än aldrig.

För det andra, och det är det viktigaste, vad är det vi påstås ha kränkt? Jo, den ryske presidenten fick av parlamentets överhus rätten att använda väpnade styrkor i Ukraina. Men denna rätt har strängt taget inte ens använts. Rysslands väpnade styrkor gick inte in på Krim, de fanns där redan och det i enlighet med internationella överenskommelser. Ja, vi förstärkte vår militära styrka, men samtidigt – det vill jag betona så att alla har uppfattat det – har vi inte ens överskridit gränsen för det antal militärer vi får ha på Krim, som var cirka 25 000 man; det behövdes helt enkelt inte.

Vidare. När Krim's Högsta sovjet proklamerade republikens självständighet och utlyste folkomröstningen hänvisade den till FN-stadgan som talar om nationernas rätt till självbestämmande. Förresten gjorde Ukraina självt detsamma, vill jag påminna om, nästan ordagrant detsamma, när landet tillkännagav sitt utträde ur Sovjetunionen. Ukraina utnyttjade denna rätt medan invånarna på Krim förvägras den. Varför?

Dessutom stödde sig Krimmyndigheterna på det välkända precedensfallet Kosovo, ett precedensfall som våra västerländska partner så att säga har skapat själva, egenhändigt, när de i en situation helt analog med den på Krim erkände Kosovos avskiljande från Serbien som legitimt och bevisade för alla att det inte krävs något tillstånd från ett lands centrala myndigheter för en ensidig självständighetsförklaring. FN:s internationella domstol instämde på grundval av punkt 2 i artikel 1 i FN-stadgan i detta och förklarade i sin dom den 22 juli 2010 följande – jag citerar ordagrant: ”Det följer inget allmänt

förbud mot en ensidig självständighetsförklaring av säkerhetsrådets praxis.” Och vidare: ”Den allmänna folkrätten innehåller inte något som helst tillämpligt förbud mot självständighetsförklaringar”. Allt är, som man säger, solklart.

Jag tycker inte om att använda citat, men kan ändå inte avhålla mig från det. Här är ännu ett utdrag ur ett annat officiellt dokument, men denna gång från USA:s officiella memorandum från 17 april 2009 till samma Internationella domstol i samband med förhör om Kosovo. Jag citerar igen: ”En självständighetsförklaring kan bryta mot den nationella lagstiftningen och gör det ofta. Men det betyder inte att det sker ett brott mot folkrätten.” Slut citat. Så skrev de själva, basunerade ut det över hela världen och fick alla att böja sig. Men nu är de indignerade. Varför? Krimbornas handlande stämmer ju faktiskt till punkt och pricka med denna instruktion. Av någon anledning är det som tillåts albanerna i Kosovo (och vi respekterar dem) förbjudet för ryssar, ukrainare och krimtatarer på Krim. Återigen inställer sig frågan: varför?

Från samma USA och Europa hör vi att Kosovo skulle vara något specialfall. Vad anser då våra kollegor det är som gör det så speciellt? Jo, att det under konflikten i Kosovo kom till många förluster av människoliv. Är det verkligen ett rättsligt argument? Internationella domstolens beslut sade ingenting i den frågan. Dessutom, vet ni, är det inte ens fråga om dubbelmoral utan om en häpnadsväckande primitiv och enkelspårig cynism. Man får inte skära till allting så grovt efter sina egna intressen och ena dagen kalla en sak för vit och nästa dag samma sak för svart. Menar man verkligen att alla konflikter måste drivas till dödsoffer?

Låt mig säga det rakt på sak: Om de lokala självförsvarsstyrkorna på Krim inte i tid hade tagit situationen under kontroll skulle det ha

kommit till dödsoffer även där. Tack och lov hände inte det! På Krim kom det inte till några väpnade sammanstötningar eller dödsoffer. Varför, tror ni? Svaret är enkelt: för att det är svårt eller praktiskt omöjligt att föra krig mot folket och dess vilja. Och i det avseendet vill jag tacka den ukrainska militären som hade en betydande styrka, 22000 fullt beväpnade män. Jag vill tacka de ukrainska militärer som undvek blodsutgjutelse och inte lät sig besudlas.

I detta sammanhang förekommer naturligtvis även andra tankar. Man talar om någon form av rysk intervention på Krim och om aggression. Det är märkligt att höra. Jag minns nog inte ett enda fall i historien där en intervention skett utan ett enda skott och utan förluster i människoliv.

Ärade kollegor! I situationen kring Ukraina återspeglas det som händer i världen nu och som har hänt de senaste årtiondena. Sedan det bipolära systemet försvunnit från planeten har också stabiliteten upphört. Internationella nyckelinstitutioner har inte stärkts, utan dessvärre ofta försvagats. Våra västerländska partner, som leds av Förenta staterna, föredrar att deras praktiska politik inte styrs av folkrätten utan av den starkares rätt. De har trots på sin utvaldhet och exklusivitet, som skulle ge dem rätt att avgöra världens öden, och på att endast de kan ha rätten på sin sida. De agerar som de finner gott: än här och än där använder de våld mot suveräna stater och bygger en koalition på principen om ”de som inte är med oss är emot oss”. För att ge aggressionen ett sken av laglighet driver de igenom erforderliga resolutioner i internationella organisationer, och om det av någon anledning inte fungerar ignorerar de fullständigt FN:s säkerhetsråd och FN som helhet.

Så var det i Jugoslavien 1999, vilket vi gör klokt i att minnas. Det var svårt att tro det, svårt att tro sina egna ögon, men i slutet av det

tjugonde århundradet utsattes en av de europeiska huvudstäderna, Belgrad, under några veckor för missil- och bombangrepp som sedan följdes av en verklig intervention. Fanns det verkligen en resolution från FN:s säkerhetsråd i denna fråga som tillät dessa handlingar? Inte alls. Detsamma gällde Afghanistan och Irak och FN:s säkerhetsråds resolution om Libyen kränktes öppet, när man istället för att upprätta en så kallad flygförbudszon började bomba även där.

Det har också ägt rum en hel rad styrda ”färgrevolutioner”. Det är uppenbart att människor i de länder där dessa händelser har utspelats varit trötta på tyranni, fattigdom, avsaknad av framtidsutsikter, men dessa känslor har bara cyniskt utnyttjats. Man har påtvingat dessa länder normer som inte på minsta vis motsvarar dessa folks levnads-sätt, traditioner eller kultur. Resultatet har i stället för demokrati och frihet blivit kaos, våld och en rad kupper. ”Arabiska våren” ersattes av en ”arabisk vinter”.

Ett sådant scenario har också genomförts i Ukraina. För att driva fram rätt kandidat i presidentvalet hittade man 2004 på ett slags tredje valomgång, som inte föreskrivs i lag. Det var rent absurt och ett hån mot konstitutionen. Och den här gången kastade man in en i förväg utbildad och välutrustad armé av rebeller.

Vi förstod vad som hände, vi förstod att dessa åtgärder var riktade mot både Ukraina och Ryssland och mot integrationen i den euroasiatiska sfären. Och detta vid en tidpunkt då Ryssland uppriktigt sökte dialog med sina kollegor i väst. Vi erbjuder ständigt samarbete i alla viktiga frågor, vi vill stärka förtroendet och se till att våra relationer är jämlika, öppna och ärliga. Men våra partner har inte svarat med några positiva åtgärder.

Tvärtom har man upprepade gånger bedragit oss, fattat beslut bakom ryggen på oss och ställt oss inför fullbordat faktum. Så har

det också varit med Natos utvidgning österut och med placeringen av militär infrastruktur nära våra gränser. Vi har hela tiden upprepat samma sak: "Det rör inte er", har man svarat. Det är lätt att säga att det inte rör oss.

Så har det också varit med utplaceringen av missilförsvarssystem. Trots vår oro är projektet i gång och avancerar. Så har det varit med de ändlösa förseningarna i förhandlingarna om visumfrågor, med löf-tena om en rättvis konkurrens och fri tillgång till globala marknader.

Idag hotar man oss med sanktioner, men vi lever redan under ett antal restriktioner, som är mycket kännbara för oss, för vår ekonomi, för vårt land. Till exempel förbjöd USA och därefter en rad andra länder under det "kalla kriget" att sälja en lång rad olika teknologiska produkter och utrustning som stod på det så kallade COCOM:s listor. Idag har de formellt återkallats, men bara formellt, för många förbud upprätthålls som tidigare.

Kort sagt har vi all anledning att tro att den beryktade politiken att innesluta Ryssland, som bedrevs såväl på 1700-, 1800- som 1900-talet, fortsätter än idag. Man försöker hela tiden driva in oss i något hörn bara för att vi intar en självständig ståndpunkt, försvarar den och för att vi kallar en spade en spade istället för att hyckla. Men allt har sina gränser. Och beträffande Ukraina har våra västliga partner gått över den gränsen och uppfört sig grovt, oansvarigt och oprofessionellt.

De visste ju utmärkt väl att det lever miljontals ryssar i Ukraina och på Krim. Hur mycket måste man tappa den politiska fingertoppskänslan och sinnet för proportioner för att inte förutse konsekvenserna av sina handlingar? Ryssland drevs till en gräns, som det inte längre kunde retirera från. Om man trycker ihop en fjäder tillräckligt hårt kommer den förr eller senare att räta ut sig. Det måste man alltid

komma ihåg.

Idag är det nödvändigt att överge hysterin, avstå från kallakrigsretoriken och erkänna det uppenbara, att Ryssland är en självständig, aktiv deltagare i det internationella livet som i likhet med andra länder har nationella intressen som måste beaktas och respekteras.

Samtidigt är vi tacksamma mot alla som mötte våra åtgärder i fråga om Krim med förståelse. Vi tackar folket i Kina, vars ledning bedömer situationen rörande Ukraina och Krim i hela dess historiska och politiska vidd, liksom vi högt uppskattar Indiens återhållsamhet och objektivitet.

Idag vill jag vända mig till folket i USA, till människor som sedan statens grundande och självständighetsförklaringen är stolta över att friheten hos dem står över allt annat. Är inte Krimbornas strävan att fritt avgöra sitt öde av samma värde? Förstå oss.

Jag tror att även européerna, särskilt tyskarna, förstår oss. Låt mig påminna om att det under de politiska överläggningarna om enandet av Förbundsrepubliken Tyskland och Tyska demokratiska republiken, av västra och östra Tyskland, som fördes på så kallad expertnivå, men en mycket hög sådan, var långtifrån alla representanter för Förbundsrepublikens allierade som stödde idén om ett enande. Men vårt land stödde tvärtom entydigt tyskarnas uppriktiga och oemotståndliga strävan efter nationellt enande. Jag är säker på att ni inte har glömt detta och jag hoppas att Tysklands medborgare också kommer att stödja den ryska världens, det historiska Rysslands strävan att återställa sin enhet.

Jag vädjar också till folket i Ukraina. Jag vill verkligen att ni förstår oss: vi vill inte på något sätt skada er eller sära era nationella känslor. Vi har alltid respekterat den ukrainska statens territoriella integritet, för övrigt i motsats till dem som offrade Ukrainas enhet för

sina egna politiska ambitioner. De stoltserar med paroller om Stor-Ukraina, men just de gjorde sitt bästa för att splittra landet. De bär det fulla ansvaret för dagens inbördes konflikt. Jag vill att ni ska höra mig, kära vänner. Tro inte dem som skrämmer er med Ryssland, som skriker om att efter Krim följer andra regioner. Vi önskar inte en delning av Ukraina, det har vi inget behov av. Vad gäller Krim var det och förblir ryskt, liksom ukrainskt och krimtatariskt.

Jag upprepar att Krim kommer att förbli, som det varit under seklerna, ett hem för alla de folk som bor där. Men det kommer aldrig att tillhöra Bandera-anhängare!

Krim är vårt gemensamma arv och en viktig faktor för stabiliteten i regionen. Och detta strategiska territorium bör befinna sig under en stark och stabil suveränitet, som faktiskt bara kan vara rysk idag. Annars, kära vänner (jag vänder mig både till Ukraina och Ryssland), kan ni och vi – både ryssar och ukrainare – förlora Krim, och det dessutom inom en snar historisk framtid. Jag ber er att begrunda mina ord.

Låt mig påminna om att det i Kiev redan har höjts röster för ett snart inträde av Ukraina i Nato. Vad skulle det innebära för utsikter för Krim och Sevastopol? Om Nato:s flotta skulle inrätta sig i denna ryska militärt ärofulla stad skulle det vara ett hot, inte något efemärt utan ett helt konkret hot mot hela södra Ryssland. Allt det som verkligen skulle ha kunnat hända är dock sådant som bara kunde ha hänt om inte krimborna gjort sitt val. Det tackar vi dem för.

Förresten är vi inte emot samarbete med Nato, inte alls. Vi är motståndare till att militäralliansen, och Nato förblir oavsett vilka interna processer som än pågår en militär organisation, ska styra och ställa utanför vårt staket, intill vårt hus eller på våra historiska territorier. Ni vet, jag kan helt enkelt inte tänka mig att vi skulle resa till Sevas-

topol för att hälsa på Nato:s flottister. De flesta av dem är säkert bra pojkar, men det är bättre att de kommer och besöker oss i Sevastopol, än att vi skulle besöka dem.

Ärligt talat följer vi med stor oro allt som händer i Ukraina där människor lider och inte vet hur de ska klara sig i dag och vad morgondagen bär i sitt sköte. Och vår oro är förståelig, eftersom vi inte bara är nära grannar utan i själva verket, som jag många gånger sagt, är ett och samma folk. Kiev är alla ryska städers moder. Det forntida Rus' är vårt gemensamma ursprung och vi klarar oss i alla fall inte utan varandra.

Och en sak till ska jag säga. I Ukraina lever det och kommer att leva miljontals ryssar, ryskspråkiga medborgare, och Ryssland kommer alltid att försvara deras intressen med politiska, diplomatiska och rättsliga medel. Först och främst bör dock Ukraina självt vara intresserat av att dessa människors rättigheter och intressen garanteras. Därigenom tryggas den ukrainska statens stabilitet och landets territoriella integritet.

Vi önskar vänskap med Ukraina, vi vill att det ska vara en stark, suverän och självförsörjande stat. När allt kommer omkring är Ukraina en av våra främsta partner som vi har en hel del gemensamma projekt med och jag tror trots allt på dess framgång. Och viktigast av allt: vi önskar att Ukraina ska få fred och samförstånd och tillsammans med andra länder är vi redo att på alla sätt medverka till och stödja detta. Men, jag upprepar, bara Ukrainas egna medborgare kan få ordning i sitt eget hus.

Kära invånare på Krim och Sevastopol! Hela Ryssland hänfördes av ert mod, er värdighet och er djärvhet, för det var ni som avgjorde Krims öde. De här dagarna har vi stått varandra närmare än någonsin och stött varandra. Det var i uppriktiga känslor av solidaritet. Det är

just i sådana avgörande historiska ögonblick som en nations mognad och andliga styrka prövas. Det ryska folket visade en sådan mognad och styrka och stödde med sin enighet sina landsmän.

Fastheten i Rysslands utrikespolitiska ställningstaganden bygger på miljoners vilja, på en allnationell enighet och på stödet från ledande politiska och sociala krafter. Jag vill tacka alla för denna patriotiska anda. Alla, utan undantag. Men det är viktigt att även i fortsättningen upprätthålla samma konsolidering för att lösa de uppgifter som Ryssland står inför.

Vi kommer uppenbarligen att möta yttre motstånd, men måste själva besluta om vi är redo att konsekvent hävda våra nationella intressen eller också ge upp dem och retirera, utan att veta vart. Vissa västerländska politiker skrämmer oss redan inte bara med sanktioner utan med förvärrade interna problem. Jag skulle vilja veta vad de har i åtanke: handlar det om någon femtekolonn – olika sorters ”nationella förrädare” – eller räknar de med att kunna förvärra den sociala och ekonomiska situationen i Ryssland och därmed framkalla människors missnöje? Vi betraktar sådana uttalanden som oansvariga och klart aggressiva och kommer att reagera på lämpligt sätt. Samtidigt kommer vi aldrig själva söka konfrontation med våra partner vare sig i öst eller väst, utan kommer tvärtom att göra allt som krävs för att skapa civiliserade grannrelationer, så som det bör vara i dagens värld.

Ärade kollegor! Jag förstår krimborna som i folkomröstningen ställde frågan enkelt och klart: antingen skulle Krim tillhöra Ukraina eller Ryssland. Och vi kan med tillförsikt säga att Krim och Sevastopols ledning, ledamöterna i deras lagstiftande församlingar genom den formuleringen av frågan i folkomröstningen höjde sig över grupp- och politiska intressen och uteslutande lät sig vägledas

av folkets grundläggande intressen. Varje alternativ folkomröstning, oavsett hur lockande det kunde verka vid första anblicken, skulle på grund av detta territoriums historiska, demografiska, politiska och ekonomiska säregenheter bli interimistisk, tillfällig och ostadig, vilket oundvikligen skulle leda till en ytterligare försämring av situationen kring Krim och på det mest ödesdigra sätt påverka människors liv. Krimborna ställde frågan hårt, kompromisslöst och utan halvtoner. Folkomröstningen hölls öppet och ärligt och folk på Krim uttryckte tydligt och övertygande sin vilja: de vill tillhöra Ryssland.

Även Ryssland måste nu fatta ett svårt beslut, med hänsyn till helheten av både inre och yttre faktorer. Vad anser folk i Ryssland nu? Här, liksom i varje demokratiskt samhälle, finns det olika åsikter, men vad den absoluta majoriteten av medborgare anser – den absoluta majoriteten, vill jag betona – är också uppenbart.

Ni känner till de senaste opinionsundersökningarna, som hölls i Ryssland för några dagar sedan: cirka 95 procent av medborgarna anser att Ryssland måste skydda de ryssar och företrädare för andra nationaliteter som bor på Krim. 95 procent. Och mer än 83 procent anser att Ryssland måste göra det, även om denna ståndpunkt kommer att komplicera våra förbindelser med vissa länder. 86 procent av våra medborgare är övertygade om att Krim fortfarande är ryskt territorium, rysk jord. Och nästan 92 procent – detta är en mycket viktig siffra, som helt motsvarar vad som framkom i folkomröstningen på Krim – är för Krims förening med Ryssland.

Således stödde den stora majoriteten av invånarna på Krim och de allra flesta medborgare i Ryska federationen Republiken Krims och Sevastopols återförening med Ryska federationen.

Vad det handlar om är ett politiskt beslut av Ryssland självt. Och det kan bara grundas på folkviljan, eftersom all makt utgår från fol-

ket.

Ärade ledamöter av federationsrådet! Ärade dumadeputerade! Medborgare i Ryssland, invånare på Krim och i Sevastopol! Idag har jag, med stöd av resultatet i den folkomröstning som hållits på Krim, baserat på folkviljan, i den federala församlingen framlagt ett förslag till konstitutionell lag om upptagande av två nya federationssubjekt: Republiken Krim och staden Sevastopol, som jag ber er granska och dessutom ratificera det avtal om Republiken Krims och staden Sevastopols inträde i Ryska federationen som utarbetats för undertecknande. Jag tvivlar inte på ert stöd!

Anförande i FN:s general- församling vid organisationens 70-årsfirande den 28 september 2015

Ärade ordförande! Ärade generalsekreterare! Ärade stats- och regeringschefer! Mina damer och herrar!

Förenta nationernas 70-årsjubileum är ett bra tillfälle att blicka tillbaka på historien och tala om vår gemensamma framtid. 1945 förenade de länder som hade krossat nazismen sina ansträngningar för att lägga en fast grund för efterkrigstidens världsordning.

Låt mig påminna om att de viktigaste besluten om principerna för staternas samarbete, beslutet att inrätta FN, antogs i vårt land vid Jaltamötet mellan anti-Hitlerkoalitionens ledare. Jaltasystemet var verkligen något som hade fötts ur människors lidande, som betalats med tiotals miljoner människors liv i de två världskrig som svept fram över världen på 1900-talet, och som, om vi ska vara objektiva, har hjälpt mänskligheten att klara sig igenom turbulenta och ibland dramatiska händelser under de senaste sju årtiondena och förskonat världen från mer omfattande chocker.

Förenta nationerna är en struktur som saknar motstycke vad gäller legitimitet, representativitet och universalitet. Ja, den sista tiden har det riktats en hel del kritik mot FN. Det sägs att organisationen inte är tillräckligt effektiv och att antagandet av principiella beslut hindras av oöverstigligena motsättningar, i första hand mellan medlemmarna i säkerhetsrådet.

Emellertid vill jag påpeka att det alltid har funnits meningsskilj-

aktigheter, under alla de 70 år som organisationen funnits till. Och vetorätten har alltid använts: den har använts av USA, Storbritannien, Frankrike, Kina och av Sovjetunionen, senare av Ryssland. Det är helt naturligt för en så mångfacetterad och representativ organisation. Vid FN:s grundande antogs det inte heller att det skulle råda enighet här. Organisationens väsen är i själva verket att söka och utarbeta kompromisser och dess styrka är att ta hänsyn till olika åsikter och synpunkter.

Beslut som diskuteras inom ramen för FN leder antingen till samtycke i form av en resolution eller också inte. Som diplomaterna säger: antingen går besluten igenom eller också inte. Och alla åtgärder av vilken stat det vara må som kringgår denna ordning är illegitima och strider mot FN-stadgan, den samtida folkrätten.

Vi vet alla att det efter det "kalla krigets" slut bara fanns ett dominerande centrum i världen. Och då uppstod hos dem som råkade vara på toppen av pyramiden en frestelse att tro att om de nu var så starka och exceptionella, visste de också bäst vet som borde göras. Därför behövde de inte räkna med FN, som ofta istället för att automatiskt godkänna och legitimera den erforderliga lösningen, bara hindrade den och, som vi säger, "gick i vägen". Det talades om att FN i den form organisationen hade skapats var föråldrat och hade uppfyllt sin historiska uppgift.

Naturligtvis förändras världen och FN måste följa denna naturliga omvandling. Ryssland är berett att på grundval av ett brett samförstånd samarbeta med alla sina partner för att vidareutveckla FN, men vi anser att försök att underminera FN:s trovärdighet och legitimitet är mycket farliga. De kan leda till ett sammanbrott i hela arkitekturen för de internationella förbindelserna. Då kommer vi verkligen inte att ha några regler kvar, förutom den starkes rätt.

Det kommer att bli en värld där egoismen kommer att råda i stället för det kollektiva arbetet, en värld som i allt högre grad kommer att leva under diktat och allt mindre jämlikhet, med mindre verklig demokrati och frihet, en värld där verkligt oberoende stater kommer att ersättas av faktiska protektorat styrda utifrån sitt territorium. Vad är när allt kommer omkring suveränitet, som kollegorna här redan har talat om? Detta är i första hand en fråga om frihet, ett fritt valt öde för varje person, folk och stat.

För övrigt, ärade kollegor, är frågan om statsmaktens legitimitet av liknande slag. Man får inte leka med och manipulera orden. I folkrätten bör varje begrepp vara begripligt, transparent och ha en enhetlig innebörd och enhetligt begripliga kriterier. Vi är alla olika och det är något man måste respektera. Ingen är tvungen att rätta sig efter en utvecklingsmodell som någon en gång för alla erkänt vara den enda rätta.

Vi får inte glömma erfarenheterna från det förflutna. Så minns vi även exempel från Sovjetunionens historia. Export av sociala experiment, försök att sporra förändringar i olika länder med utgångspunkt från ideologiska direktiv, ledde ofta till tragiska misslyckanden och inte till framsteg. Men det tycks som om ingen lär sig av andras misstag, utan bara upprepar dem. Idag fortsätter en export av så kallade demokratiska revolutioner.

Titta bara på situationen i Mellanöstern och Nordafrika, som föregående talare tog upp. De politiska och sociala problemen i regionen hade mognat under lång tid, och människorna där önskade naturligtvis förändringar. Men vad hände i verkligheten? En aggressiv inblandning utifrån ledde inte till reformer utan istället till att de statliga institutionerna och själva levnadssättet brutalt raserades. Det var inte demokrati och framsteg som triumferade utan våld, fattig-

dom och en social katastrof. De mänskliga rättigheterna, inklusive rätten till liv, var inte värda ett dyft.

Man skulle vilja fråga dem som har skapat denna situation: ”Inser ni åtminstone nu vad ni har ställt till med?” Men jag är rädd att den frågan hänger i luften, eftersom man inte har gjort upp med den politik som grundas på självsäkerhet och övertygelse om den egna utvaldheten och straffriheten.

Det står redan klart att det maktvakuum som växt fram i ett antal länder i Mellanöstern och Nordafrika har lett till uppkomsten av anarkiska zoner, som omedelbart börjat fyllas av extremister och terrorister. Under den så kallade ”Islamiska statens” fanor strider redan tiotusentals krigare. Bland dem finns tidigare irakiska militärer, som till följd av invasionen av Irak 2003 ställdes på gatan. Även Libyen, vars statsbildning raserades till följd av grova kränkningar av FN:s säkerhetsråds resolution 1973, levererar rekryter. Och nu fylls radikalernas led även på av medlemmar i den s.k. måttfulla syriska oppositionen, som stöds av väst.

Först beväpnar man dem, utbildar dem och sedan går de över till den så kallade Islamiska statens sida. Och ”Islamiska staten” själv uppstod inte ur tomma intet: den omhulldades i början som ett vapen mot oönskade sekulära regimer. Sedan den skapat brohuvuden i Syrien och Irak expanderar den till andra regioner, i syfte att bli dominerande i den islamiska världen. Men ”Islamiska staten” begränsar sig uppenbarligen inte till dessa planer. Läget är minst sagt farligt.

I denna situation är det hycklande och oansvarigt att framträda med högljudda förklaringar om hotet från den internationella terrorismen och samtidigt blunda för terroristernas kanaler för finansiering och stöd, som bland annat omfattar narkotikahandel, olaglig handel med olja och vapen eller försöka att manipulera extremistgrupperna att

arbeta för egna politiska mål i hopp om att på något sätt kunna ta itu med dem senare, eller helt enkelt likvidera dem.

Till dem som verkligen handlar och tänker så skulle jag vilja säga: Mina damer och herrar, ni har naturligtvis att göra med mycket grymma människor, men de är inte dumma eller primitiva, de är inte dummare än ni, och dessutom är det svårt att säga vem som utnyttjar vem för sina syften. Och de senaste uppgifterna om att den mest måttfulla oppositionen överlämnat vapen till terroristerna är det bästa beviset.

Vi anser att alla försök att flirta med terrorister, än mer att beväpna dem, inte bara är kortsynta utan också en lek med elden. Det kan leda till en allvarlig tillväxt av det globala terroristhotet och till att nya regioner i världen dras in. Allrahelst som det finns krigare från många länder, däribland också europeiska, som genomgår ”inskolning” i ”Islamiska statens” läger.

Tyvärr, ärade kollegor, måste jag här medge öppet att Ryssland inte är något undantag. Vi får inte tillåta att dessa mördare, som redan fått smak på blod, att sedan återvända hem för att fortsätta sitt onda värv. Det är något vi inte önskar. Men det önskar väl ingen, eller hur? Ryssland har alltid agerat beslutsamt och konsekvent mot terrorismen i alla dess former.

Idag ger vi militär-tekniskt bistånd till Irak och Syrien och till andra länder i regionen som bekämpar terroristgrupper. Vi anser att det vore ett stort misstag att vägra samarbeta med de syriska myndigheterna, med landets regeringsarmé och dem som modigt och öga mot öga bekämpar terrorn. Vi måste äntligen erkänna att förutom president Assads regeringsstyrkor och kurdisk milis finns det ingen som i verkligheten bekämpar ”Islamiska staten” och andra terroristorganisationer. Vi känner alla till problemen i regionen, alla motsättningar, men vi måste i alla fall utgå från verkligheten.

Vi föreslår att förena våra ansträngningar för att lösa de nya problem vi står inför och skapa en verkligt bred internationell antiterroristisk koalition.

Ärade kollegor! Jag måste konstatera att vår ärliga och raka strategi på sista tiden utnyttjats som en förevändning att anklaga Ryssland för växande ambitioner. Som om de som talar om detta själva skulle sakna ambitioner. Men det handlar inte om Rysslands ambitioner, ärade kollegor, utan om att situationen i världen redan har blivit ohållbar.

I själva verket föreslår vi att man inte ska vägledas av sina ambitioner utan av gemensamma värderingar och intressen på folkrättens grundval, och att vi förenar våra ansträngningar för att lösa de problem vi står inför och skapa en verkligt bred internationell antiterroristisk koalition. Liksom koalitionen mot Hitler kan den i sina led förena de mest skilda krafter som är beredda att beslutsamt motsätta sig dem som idag, likt nazisterna då, sår ondska och människohat.

Och, naturligtvis bör muslimska länder bli nyckelaktörer i en sådan koalition. För "Islamiska staten" innebär inte bara ett direkt hot mot dem, utan med sina blodiga brott befläckar den dessutom islam, den största världsreligionen. Krigarnas ideologer hånar islam och förvränger dess sant mänskliga värderingar.

Jag skulle vilja vädja till muslimska andliga ledare: Nu är även er auktoritet och era undervisande ord mycket viktiga. Det är nödvändigt att skydda personer som man försöker rekrytera till soldater från oöverlagda steg och hjälpa dem som redan har blivit lurade och av olika skäl hamnat i terroristernas led att hitta vägen till ett normalt liv och lägga ner sina vapen för att hejda krigets brödramord.

Redan de närmaste dagarna kommer Ryssland som ordförande i säkerhetsrådet att sammankalla ett ministermöte för en omfattan-

de analys av hoten i Mellanöstern. Framför allt föreslår vi att man ska diskutera möjligheten att komma överens om en resolution om samordning av alla krafter som motsätter sig ”Islamiska staten” och andra terroristgrupper. En sådan koordinering, upprepar jag, måste grundas på FN-stadgans principer.

Vi räknar med att det internationella samfundet ska kunna utveckla en övergripande strategi för politisk stabilitet och social och ekonomisk återuppbyggnad av Mellanöstern. Då, ärade vänner, behöver man inte längre bygga flyktingläger. Flödet av människor som tvingas lämna sitt hemland har bokstavligen översköljt först grannländerna och sedan Europa. Det handlar om hundratusentals människor, kanske om en miljon. Det är i grunden en ny stor och bitter folkomflyttning och en svår läxa för oss alla, däribland också för Europa.

Jag anser att det är ytterst viktigt att hjälpa till att återskapa de statliga strukturerna i Libyen, stödja Iraks nya regering liksom att ge Syriens lagliga regering allsidig hjälp.

Jag vill betona att flyktingarna säkert behöver medkänsla och stöd. Men att i grunden lösa detta problem är möjligt endast genom att restaurera staten där den har förstörts, genom att stärka de statliga institutionerna där de ännu finns kvar eller håller på att återskapas, genom att tillhandahålla omfattande stöd – militärt, ekonomiskt och finansiellt – till länder som hamnat i en svår situation och naturligtvis till de människor som trots alla prövningar inte har lämnat sina hem.

Naturligtvis kan och får ingen hjälp påtvingas staterna utan måste erbjudas i enlighet med FN-stadgan. Allt som görs och kommer att göras på detta område måste vara i enlighet med folkrätten och bör stödjas av FN och allt som strider mot FN-stadgan förkastas.

Framför allt anser jag att det är oerhört viktigt att hjälpa till att återuppbygga statliga institutioner i Libyen, stödja den nya regering-

en i Irak och ge ett allsidigt stöd åt den lagliga regeringen i Syrien.

Ärade kollegor, det förblir den viktigaste uppgiften för det internationella samfundet under FN:s ledning att upprätthålla fred och regional och global stabilitet. Enligt vår uppfattning bör fokus vara på att skapa en sfär av lika och odelbar säkerhet, där säkerheten inte bara gäller eliten, utan alla. Ja, det är ett komplext och svårt långsiktigt arbete, men det finns inget alternativ till detta.

Emellertid dominerar fortfarande hos en del av våra kollegor blockmentaliteten från det ”kalla kriget” och en strävan efter att tillägna sig nya geopolitiska områden. Först fortsatte de på linjen att utvidga Nato. Man frågar sig varför, när Warszawapakten hade upphört att existera och Sovjetunionen brutit samman? Men Nato inte bara består utan expanderar, liksom dess militära infrastruktur.

Sedan ställde man de postsovjetiska länderna inför ett falskt val: skulle de gå med väst eller med öst? Förr eller senare måste en sådan konfrontationslogik resultera i en allvarlig geopolitisk kris. Det var det som hände i Ukraina, där man utnyttjade betydande befolkningsgruppers missnöje och utifrån provocerade fram en väpnad statskupp. Det fick till följd att ett inbördeskrig blossade upp.

Vi är övertygade om det endast är möjligt att hejda blodsutgjutelsen och bryta dödläget genom att fullt ut och renhårigt uppfylla Minskavtalen av den 12 februari i år. Med hotelser och vapenmakt går det inte att trygga Ukrainas territoriella enhet. Istället behövs ett verkligt hänsynstagande till Donbassbornas intressen och rättigheter, respekt för deras val och samförstånd med dem, såsom förutses av Minskavtalen av den 12 februari i år, om statsskickets nyckel-element. Detta är en garanti för att Ukraina kommer att utvecklas som en civiliserad stat, som en ytterst viktig länk i byggandet av en gemensam sfär för säkerhet och ekonomiskt samarbete i Europa och

Eurasien.

Ärade damer och herrar, det är inte av en slump som jag idag nämner en ekonomisk samarbetsfär. Till helt nyligen har det på det ekonomiska området verkat finnas objektiva marknadslagar som lär oss att klara oss utan skiljelinjer, som låter oss verka på grundval av transparenta, gemensamt utarbetade regler, däribland Världshandelsorganisationens principer, som förutsätter fri handel, fria investeringar och öppen konkurrens. Men idag har det nästan blivit norm att införa ensidiga sanktioner vid sidan av FN. Dessa tjänar inte bara politiska mål utan syftar till att utestänga konkurrenter från marknaden.

Jag vill nämna ännu ett symptom på växande ekonomisk själviskhet. Flera länder har valt att skapa slutna exklusiva ekonomiska föreningar, varvid samtalen om deras bildande förs bakom kulisserna, i hemlighet även för de egna medborgarna, affärskretsarna och andra länder. Andra stater, vars intressen kan påverkas, informeras inte heller om någonting. Förmodligen vill man ställa oss alla inför fullbordat faktum, att reglerna redan skrivits och skrivits om till förmån för en snäv krets av utvalda, dessutom utan inblandning från Världshandelsorganisationen (WTO). Detta kan leda till en fullständig obalans i handelssystemet och en fragmentering av den globala ekonomiska sfären.

De nämnda problemen är sådana som påverkar hela mänsklighetens framtid och utsikterna för den globala ekonomin, så vi föreslår att diskutera dem inom ramen för FN, WTO och G20. I motsats till exklusivitetens politik föreslår Ryssland en harmonisering av regionala ekonomiska projekt, en så kallad integrationernas integration på grundval av de allmänna principerna om öppenhet i världshandeln. Som ett exempel kan jag nämna våra planer att knyta ihop den Eu-

rasiska ekonomiska unionen med det kinesiska initiativet att skapa ”Ekonomiska bältet Sidenvägen”. Och fortfarande ser vi stora möjligheter till harmonisering av integrationsprocesserna mellan Eurasiska ekonomiska unionen och EU.

Mina damer och herrar, bland de problem som rör hela mänsklighetens framtid finns också en sådan utmaning som de globala klimatförändringarna. Vi är intresserade av att FN:s klimatkonferens i december i Paris blir produktiv. Inom ramen för vårt nationella bidrag till 2030 planerar vi att begränsa utsläppen av växthusgaser till 70-75 procent av 1990 års nivå.

Emellertid föreslår jag ett bredare perspektiv på problemen. Ja, genom att fastställa kvoter för skadliga utsläpp med hjälp åtgärder av taktisk natur kan vi kanske för en tid mildra problemen, men det löser dem förvisso inte i grunden. Vi behöver kvalitativt annorlunda tillvägagångssätt. Det bör handla om att skapa en helt ny natur-lik teknik som inte skadar miljön, utan existerar i harmoni med den och gör det möjligt att återställa den rubbade balansen mellan biosfären och teknosfären. Det är verkligen en utmaning i planetarisk skala. Jag är övertygad om att människan har den intellektuella potentialen att klara den.

Vi måste förena våra ansträngningar, i synnerhet de stater som har en stark forskningsbas och omfattande grundforskning. Vi föreslår att man under FN:s ledning upprättar ett särskilt forum vid vilket man kan utföra komplexa studier av problem förknippade med sinande naturresurser, miljöförstöring i olika habitat och klimatförändringar. Ryssland är redo att bli en av organisatörerna av ett sådant forum.

Mina damer och herrar, kollegor! Den 10 januari 1946 hölls i London FN:s generalförsamlings första session. Vid öppnandet formulerade ordföranden i sessionens förberedande kommitté, den co-

lombianska diplomaten dr. Zuleta Angel, enligt min mening mycket koncist de principer som FN bör grunda sin verksamhet på. Det är god vilja, förakt för intriger och list och det är samarbetsanda.

Idag klingar dessa ord som en hälsning till oss alla. Ryssland tror på FN:s enorma potential, som bör kunna bidra till att undvika en ny global konfrontation och övergå till en samarbetsstrategi. Tillsammans med andra länder kommer vi alltid att arbeta för att stärka FN:s centrala samordnande roll.

Jag är övertygad om att vi genom att arbeta tillsammans kommer att göra världen stabil och säker och skapa villkor för alla staters och folks utveckling.

Tack för er uppmärksamhet.

Putin i årtal

7 oktober 1952 – Född i Leningrad.

1960 – 1968 – Grundskola

1970 – 1975 – Studier vid Leningrads universitet

1973 – Mästare i sambo.

1975 – Mästare i judo. Tar värvning i KGB.

1985 – Började arbeta på KGB:s kontor i Dresden.

1990 – Återvände till Leningrad för att arbeta först som vice rektor vid universitetet och sedan som rådgivare till ordföranden i Leningrads stadsfullmäktige Anatolij Sobtjak.

1991 – Ordförande för S:t Petersburgs kommitté för utlandsförbindelser. Överstelöjtnant i KGB.

1996 – Kandidatexamen i nationalekonomi. Blir biträdande chef för president Boris Jeltsins kansli.

1998 – Direktör för FSB, KGB:s arvtagare, och medlem av det ryska säkerhetsrådet.

1999 – Boris Jeltsin utser Putin till sin efterträdare och utnämner Putin till premiärminister fram till presidentvalet.

2000 – Vinner presidentvalet med 53 procent av rösterna..

2003 – Lanserar en plan för att fördubbla BNP till 2010, vilket också lyckas.

2004 – Vinner presidentvalet en andra gång, nu med 71 procent av rösterna.

2008 – Blir premiärminister sedan Dmitrij Medvedev valts till president.

2012 – Åter vald till president, med 63,6 procent av rösterna. Nästa presidentval blir i mars 2018.